

ЛИЗАНДЪР. -

Препусна пролога си, като луд жребец; не знае спирани. Добър урок, господарю: не стига само да се говори, трябва да се говори смислено.

ИПОЛИТА. -

Всъщност той изрече пролога, както дете свири на пищялка; звуци без мелодия.

ТЕЗЕЙ. -

Речта му беше като верига със заплетени халки; всичко беше на мястото си, но в голямо безредице. Какво иде сега?

/Влизат Пирам и Тисбе, Стена,
Луна и Лъв./

ПРОЛОГ. -

Навярно ви Учудва, господа,
играта ни, но продължете
да се Учудвате, додето
пред истината всичко стане ясно.

Щом искате да знаете, Пирам
е тоя тук, а тая дама - Тисбе.
Човекът, с вар и пясък, ще представи
стена; ужасната стена, която
разделя двама влюбени; - доволни
са бедните души, че могат

през нея да се гледат и въздишат.

Да не Учудва никого това!

Човекът с тоя сноп трева,
с фенер и куче - ще представи
луната; - при луна те двама
пред гроба на Нини ще имат среща,
любовна среща. - Тоя страшен звяр,
наречен лъв, спаси - или изплаши
горката Тисбе - първа тук дошла
на среща през нощта; изпусна тя
мантото си, което тоя лъв